

ION-LIST

LETO IV.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 6

PRAV VESEL IZ ŠOLE GREM . . .

Solarček: »Gostilnam, bifejem in kavarnam so zopet odbili eno uro, da bi pa kaj sličnega predpisali tudi za šole, se pa nihče ne spomni!«

Tednik »Toti list« izhaja redno vsako soboto. — Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. — Tekoči račun pri poštnem čerkovnem uradu v Ljubljani, št. 10.644. — List naročajte pri: Upravi »Totega lista«, Maribor, Aleksandrova 30. — Izdaja in urejuje: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova 30. — Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na urednikov naslov. — Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Naročniki!

Redno plačevanje naročnine nam omogoča kriti vse naše redne in tudi izredne izdatke, ki jih imamo. Zato vas prosimo, da pohitite z vplačilom naročnine.

PRVEGA BO KONEC VOJNE!

Z gotovostjo lahko trdimo, da bo prvega konec vojne, ker so se vse države, ki so v vojnem stanju, odločile, da se bodo borile do — zadnjega.

Logika.

Profesor: »Da, dragi kolega, z raziskovanjem in proučevanjem pride človek večkrat do prav čudnih sklepov! Glejte, ko sem zadnjič pisal svoje »Spomine«, sem prišel slednjič do prepričanja, da po smrti svoje druge žene sploh nimam nobene pravice več, da bi živel, ali pa moram vsa pravila logike postaviti na glavo.«

»Ali, gospod kolega, prosim vas...«

»Da, res je, čisto jasno! Pred tridesetimi leti je umrla moja prva boljša polovica in pred dvema letoma je umrla moja druga boljša polovica. Ako sta torej umrli obe moji boljši polovici, koliko me potem še ostane?«

NASLOVI

Trije prijatelji se pogovarjajo o svojih sorodnikih:

»Moj stric je bil minister, zato mu še zmeraj pravijo ekselencia,« pravi prvi.

»Moj stric je kardinal in mu vsi pravijo eminenca,« pravi drugi.

»To vse ni nič,« pravi tretji, »jaz imam taščo in kdorkoli jo vidi, reče: moj Bog!«

POSREČENA OPERACIJA

»Pepe, kako se je pa posrečila operacija na tvoji nogi?«

»Izvrstno. V bolnišnico sem šel z eno palico, iz nje pa sem šel z dvema!«

CVETJE IZ ŠOLE

Profesor: »Da se mi nikoli ne oženiš, sicer dobimo v dvajsetih letih novega osla v razred!«

V ŠOLI.

Gospa učiteljica je z leti postala precej debela. In tako se ji je v šoli, ko je poučevala otroke, dogodilo tole:

»Otroci, jaz imam doma kanarčka, ki lahko naredi nekaj, česar jaz ne morem narediti. Zelo sem radovedna, da bi tudi od vas slišala, kaj bi to moglo biti.«

»Jaz vem, gospa,« se oglasi mali Peterček, »kanarček se lahko koplje v mali školjki.«

NAPACNO RAZUMEL

V kupeju II. razreda sedita dva potnika in gledata aeroplan, ki leti čez vlak.

— Še malo, pravi eden, pa bomo tudi mi leteli. Drugi ga nekam čudno pogleda in mu zašepeče:

— Kaj ste tudi vi prišli sem s karto III. razreda?

SOTRPINA

Urednik: »Servus, kolega!«

ZAROKA.

»Ali si jokala Anica?«

»Da, jaz sem se s Tinčkom dogovorila, da bova najino zaroko ohranila v največji tajnosti. Sedaj pa vidiš, kako se on drži tega. Povsod pripoveduje, da nisva zaročena.«

MATI NARAVA

že ve, da morajo biti za Svečnico pripravljene sveče. Ker pravih sveč primanjkuje, bo pa ledenih več. Sveča je sveča!

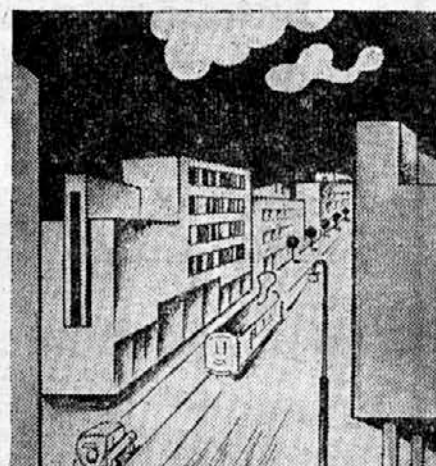
KRUŠNIH KART SE VESELIJO

brusači nožev, ki pričakujejo nove zaposlitve — brušenja škarij, ki jih bodo uporabljali v pekarnah za striženje kuponov na krušnih kartah.

Moderni Schopenhauer

Svet kot volja

in predstava

MODERNO POROČILO

Plaz je zasul vas! Žrtev ni, škoda neznamna. Vsaka drugačna vest je namerno potvarjanje resnice tuje propagande.

TUDI ON IMA OČI

Upnik: »Kaj pravite, da gospodarja ni doma? Saj sem ga malo poprej videl na oknu.«

Služkinja: »Je že... Pa kaj mislite, da on nima oči!«

DOBIL JE STAVO.

Dva prijatelja sta stavila, kdo bo izustil večjo laž. Prvi je pričel:

»Nekoč je živela neka žena, ki ni nikdar zahtevala denarja od moža.«

»Dovolj!« ga je prekinil drugi, »si že dobil stavo.«

V Stockholmu so boksarji in nogometaši prevzeli vse urade za prehrano. Prvi krote špekulante, drugi se pa žogajo z vrečami in na ta način skrbijo za nizke cene, ker odpažajo prometni stroški.

Vpliv Slovencev na moderne babilonske zmede

Ko so se leta 1914 začele babilonske zmešnjave v Evropi, so bili naši kranjski Janezi že od vsega početka zraven. P. A. C. Milim narodom milega cesarja se je sesula stara očetnjava kakor babilonski turn. Vsak je skušal iz stare opeke sezidati novega za sebe. Na raznih koncih so zidali na razne načine. Nekaj let potem smo se igrali mir in se v miru pripravljali na vojno. Prav za prav ne mi, ampak drugi! Pri tem so se začele velike zmešnjave, za nov Babilon se je vsakdo po svoje pripravljaj. Posebno vroče je bilo na Španskem. Eni so govorili republikanski jezik, drugi falangističnega, Baski so reševali svojo vero. Katalonci pa anarhizem in pri vsej tej zmedi je postalo na Španskem tako vroče, da so hodili gasiti tja iz vsega sveta. Gorelo je pa vedno bolj, dokler ni zgorelo pol cvetoče Španije. In glejte, pri vsem tem tudi Slovenci nismo bili križemrok. Vnemali smo se za republikance in proti njim, kakor je bil kdo razpoložen. Nekaj pogumnih Janezov je zamikala cvetoča Španija, radovedni so bili na vso to zmešnjavo, na španski Babilon. Nekateri so se pri tem zveličali, drugi so ostali živi in se vrnili domov. Nekaj jih je pa ostalo na Francoskem. Tam je bil pa lani še hujši Babilon kakor na Španskem.

Ker je tam že drugih dovolj, bi Janezi radi prišli domov. Prenerodni so za francosko gostoljubnost. Francoska kuhinja jim nič kaj ne tekne in tudi za modo se ne navdušujejo. Ker jim torej trda prede, bi jih povabili domov ali pa jim poslali kaj za pod zobe in za na kožo. Potrebni so! S tem bi vplivali na druge narode z vzgledom bratske ljubezni in babilonske zmede bi bilo hitreje konec.

PORODNI KRČI

so popadli mater Zemljo. Vsi znaki kažejo, da bo rodila Novo Evropo. Ker ji pa za dojenčka manjka plenice, se naprošajo vsi plemenitniki, da ji zbero za plenice in povoje, zaželjeni so pa tudi drugi darovi n. pr. obveze, krediti, proteze, gradbeni material itd.

KOMPOTI

so v francoskih kuhinjah bolj redka prikazen. Zato so pa v francoski politiki zelo pogosti — komploti.

DVA TRGOVCA

K nekemu starinarju je prišel mož in mu pokazal plašč, rekoč:

»Koliko daste zanj?«

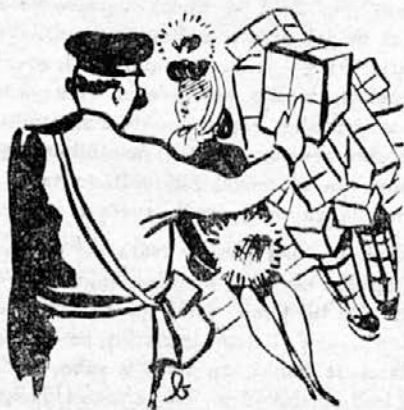
»Kvečjemu en dolar.«

»Toda plašč je vreden tri dolarje.«

»Ne dam niti centa več kot en dolar.«

»Tukaj imate en dolar. Plašč je visel namreč zunaj ob vhodu v vaš lokal.«

V TRAMVAJU

Sprevodnik: »Ali ne veste, gospa, da je prepovedano polagati pakete na klop?«

Gospa: »Oprostite, saj niso na klopi! Le na mojem možu so.«

Mir po vsem svetu!!

Po vsem svetu vlada najidealnejši mir.

V Afriki je sklenilo zamorsko plemo Gari-Gari mir z Bušmani, ostala Afrika pa ni važna.

V Avstraliji je mir, ker so Avstralci v Afriki, Avstralke pa se nimajo nad nikomer kregati.

V Aziji prinašajo Japonci nov mir Kitajcem, ki ga iz same vljudnosti ne marajo sprejeti, ampak hočejo, da bi Japonci sprejeli mir od njih.

V Ameriki zalagajo demokracijo z orožjem, ker so za mir.

V Evropi pa je itak že marsikdo našel — večni mir.

VESELI DEMANTI

Ni res, da je res
pri nas kakšen ples.
Ni res, da je res
pri nas kakšen kres.

Ni res in je res
pri vsem nekaj vmes,
morda je res kres,
krog kresa pa ples.

OBOZEVALEC.

Pri »Zlatem konju« sedita dva meščana častitljive starosti in se menita o ženskah.

1. meščan: »Jaz sem v življenju ljubil samo tri ženske; no zdaj pa že dolga ne pogledam nobene ženske več.«

2. meščan: »Jaz pa klečim celo življenje ženskam pred nogami in bom poklek do smrti...«

1. meščan: »Vi pretiravate!«

2. meščan: »Nič ne pretiram — jaz sem namreč čevljar.«

ZALITEV

»Ali igrate klavir tudi štiriročno?«

»Mar mislite, da sem opica.«

MODRIJANI

so dognali, da je pomanjkanje mesa in čevljev pripisovati jalovosti krav. Niso pa povedali, da je vzrok kravje jalovosti v tem, ker se tudi krave emancipirajo in nekaj dajo na vitko linijo. Toda modernizacija krav in sploh goveje živine ima samo ta namen, da se človeštvo preveč ne pozivini in da čimprej neha z mesarsko politiko.

ZLATA SREDA

(Prosto po Kocbeku)

Ne po desni, ne po levi,
le po sredi bom vozaril,
nič zato, če se nazadnje
bom pri tem morda oparil
ali pa celo po desni
brez pridržkov kolesaril.

NAROBÉ RAZUMEL.

»Zakaj puščate vedno luč, ko gresite od doma?«

»Radi lopovov.«

»Pa saj ni treba; oni imajo itak žepne luči.«

KREPKA MISEL.

V slabo kurjenem lokalnem vlaku Ormož-Ljutomer sedita dva gospoda: Prvi majhen, drugi velik. Prideta v razgovor, kramljata o tem in onem in tudi o domačih razmerah.

Veliki izvleče steklenico iz nahrbtnika in si privoščiti globok požirek slivovke. Nato zasope:

»To mi je priložila moja žena, da med potjo nanjo mislim.«

Mali iztegne poželjivo roko proti steklenici:

»Z vašim dovoljenjem bi tudi jaz rad malo pomislil na vašo ženo.«

KAKO SI JANEZEK PREDSTAVLJA,

da so naše prednje čete prodrle globoko v sovražnikovo zemljo

NA LOVU

Lovec: »Čudno, dva fazana sem ustrelil, pa ju nikjer ne najdem. Ste morda videli kje perje po zraku frčati?«

Kmet: »Seveda sem videl, pa sta se ga fazana še držala.«

Kulturni ocvirki . . .

OZNANILO

Da bo vesel predpust v dolini šentflorjanski, nastopijo ravno predpustno nedeljo Kreftovi »Kranjski komedijanti«. Če si svet lahko dovoli svetovne komedije, naj bo tudi nam dovoljeno, da si na Kranjskem lahko dovolimo kranjske komedije.

MIRKO

bi v svoji veliki skrbi za slovensko kulturo in kulturnike menda rad prevzel kulturno aprovizacijo. Ker ni več v modi beli kruh, mu bo morda Jože rad odstopil svojo teorijo o belem in črnem kruhu ter mu prepuštil založiti kulturnike s črnim kruhom, zlasti še, ker ga je nekoč kopal na »Črnem bregu«.

VEDNO PRI POSLU

»Na pomoooooč! Egon... vlomilec!«
(Bankir v snu): »Kaj pa hoče?«
»Denar!«
»Kakšno kritje ponuja?«

V PREPIRU

»In to se mi upate povedati v lice!«
»Kam naj vam pa povem?«

DOBRA ELITA.

»Poglej!« je pokazal domišljavi slikar sliko svojemu prijatelju. »To sliko sem delal dve leti. Imenuje se: Propast sveta!«
»Res«, je odgovoril prijatelj; »saj je tudi prava katastrofa.«

ODKRITOSRČNOST.

Hčerka: »Veš mama, Drago mi je danes zaupal, da sem zelo interesantna.«

Mati: »Tako! In ti se hočeš omožiti s človekom, ki ti že sedaj v obraz laže.«

PRISEBNOST.

Znani gledališki in filmski igralec se nekoč ni mogel otresti nekega domišljavega bankirja, ki ga je neprestano nadlegoval s pozivom na kosilo ali večerjo. Nekega večera je primahal zopet bankir v umetnikovo garderobo seveda zopet s povabilom. Igralec povabila ni mogel odkloniti in tako sta se zmenila za prvo sredo zvečer.

Komaj je zaprl bankir vrata za seboj, že se je igralec obrnil k svojemu tajniku in mu rekel: »Pišite temu volu, da sem v sredo zadržan...« V tistem trenutku pa je opazil, da se je bankir že vrnil v sobo, verjetno je kaj pozabil in ko da bi trenil, je igralec prisebno nadaljeval: »Kajti v sredo sem povabljen k temu gospodu.«

ŽENSKA ENAKOPRAVNOST.

Bila je v tistem času, ko naj bi se splošna volilna pravica razširila tudi na ženske. V neki dvorani naj bi se govorilo o ženskih pravicah. V dvorani se je nabralo veliko poslušalcev obeh spolov. Že precej pozno vstopila neka gospa, kateri se je že na hoji poznalo, kakšna samozavest ji razganja misli. Ko ni našla praznega sedeža, se je ustavila pri nekem gospodu z očitnim upanjem, da se ji bo gospod umaknil s sedeža. Gospod je res vstal in vljudno vprašal gospo.

»Kaj tudi vi spadate k onim ženskam, ki hočejo enake pravice z moškimi?«

»Seveda«, je izzivalno odgovorila gospa.

»Potem ste gotovo mnjenja, naj bi žena imela iste pravice in iste ugodnosti kakor mož, kajne?« je nadaljeval gospod.

»Da, gospod!«

»No, potem pa lahko stojite in uživате enako pravico,« je gospod rekel in sedel spet na svoj stol.

MODERNI ARHIMED:

...dajte mi, kamor naj stopim!

MLADA VDOVA

Gospod: »V časopisih sem vendar čital, da oddaja sobo v najem mlada vdova!«

Gospodinja: »Oprostite, kaj pa vi mislite? Saj sem mlada vdova; mož mi je umrl še le pred sedmimi dnevi!«

V GLEDALIŠČU

Gospod Koren in gospa Korenovka sedita v gledališču.

»Ali dobro vidiš?« vpraša ona.

»O, da.«

»Ali sediš udobno?«

»O, da.«

»Ali ne vleče?«

»O, ne.«

»Potem pa zamenjajva prostor.«

IZ DOBRIH STARIH ČASOV.

Na cesti ustavi berač gospoda in ga prosi za milodar.

Gospod: »Ne dam nič. Beračite, a pri tem imate nos od same pijače rdeč ko rak.«

Berač: »Oprostite, nos je še iz dobrih starih časov.«

JE POUČEN!

Služkinja: »Veš-li, kam pridejo otroci, ki lažejo?«

Dečko: »Seveda vem, na vlaku do polovične karte.«

Mikula Letič:

Smola

Ni ne moj namen, ne moj poklic, da bi komurkoli delal reklamo. Saj je še sam sebi ne smem na podlagi pravilnika zbornice, kateri pripadam.

Ker pa hočem tu povedati zgodbo, ki je do zadnje pike resnična, bom primoran menovati neko ljubljansko tvrdko. Prosim te, dragi čitatelj, razumi me in vedi, da meni ne gre za reklamo, ampak za resnico.

V Ljubljano me večkrat занесе. Rad zahajam v našo lepo prestolnico, ker tam nimam nobenega upnika in lahko prosto žvižgam po ulicah. Upniki slovenske narodnosti so čudni ljudje. Če imaš cigareto v ustih in srečaš upnika, te začudeno pogleda, češ: Ti se upaš kaditi, meni pa ne plačaš! Isto se ti zgodi, če imaš nove rokavice ali novo kravato, čevlje itd. Po mnenju slovenskih upnikov je le tisti človek upravičen biti kaj dolžan, ki hodi bos in nag in neobrit po ulicah.

Nehote in nevede pa sem si pridobil v Ljubljani moralnega upnika. To je bilo takole: Kadarkoli sem bil v Ljubljani, sem srečaval svojega prijatelja Milana Klepeca ali njegovo ženo Olgo ali pa oba. Vsakokrat sem slišal očitke, zakaj hodim v drage hotele in restavracije, ko imam pri njih vedno prosto sobo, vedno pogrnjeno mizo! In tako je prišlo do tega, da sem tudi v Ljubljani začel zavijati v stranske ulice, če sem od daleč zagledal dobrodušnega Milana ali pristrčno Olgo.

Oni dan pa sem sklenil, da se otresem tega moralnega dolga in hrabro sem pozvonil pri Klepčevih. Sprejet sem bil z odprtimi rokami. Mili bože, kako prijetno je plačevati dolgove! Zakaj se tega ne zavedajo moji dolžniki, posebno tisti, ki niso moralni?!

Popoldne sva se sestala z Milanom Klepcem v kavarni. Izročil mi je šop ključev:

»Evo, ta je od glavnih vrat, ta od vaze, ta od tvoje sobe. Bolj boš prost nego v vsakem hotelu, prideš in greš lahko, kadar hočeš.«

Hvaležno sem prevzel ključve in jih pazno ogledoval. Bili so povezani s tanko verižico, na kateri je visela tablica s številko 1603 in z napisom: Te ključve je oddati v trgovini moških potrebščin Kette, Ljubljana, Aleksandrova ulica.

Nisem razumel, kakšen smisel naj bi imela ta tablica, in Milan Klepec mi je hitel pojasnjevati:

»To je prav pametna misel! Tvrdka Kette vtisne v tablico številko, a v posebni knjigi zabeleži pri tej številki ime nosilca tablice. Če ključve izgubiš, jih najditelj kot zanj nič vredno stvar rad odda tvrdki; ta pa jih na podlagi svojega seznama takoj zopet izroči lastniku.«

»Imenitno!« sem vzkliknil, in ker me pač

vsaka originalna misel navduši, ni hotelo biti konca moje glasne hvale.

Zdajci se od sosedne mize obrne proti meni gospod srednjih let, dobro oblečen in dobro rejen:

»Dovolite mi vljudno opazko, gospod, da se meni zamisel te tablice ne zdi tako imenitna kakor vam. Mene je taka mala tablica stala debele tisočake in še marsikaj drugega.«

Te besede so me kar dvignile. Zaslutil sem zapletljaj in naprosil sem neznanca, naj mi pove podrobnosti. Milan se je pridružil moji prošnji.

Neznanec nama je ustregel, prisedel je in se predstavil kot trgovec M. (ta začetnica ni prava, dragi čitatelj, to je edina neresnica v tej zgodbi.).

Trgovec M. je pripovedoval:

»Tudi jaz sem imel ključve na taki drobni Kettejevi verižici s tablico. Nekoč sem jih izgubil v Zagrebu. Našel jih je človek, kateremu ni bilo žal poštnine, tako da jih je nemudoma poslal tvrdki Kette. Ker je bila v Kettejevem seznamu zabeležena kot imetnica ključev moja žena, je tvrdka pisala nji, naj pride po ključve.

Moja žena je pohitela h Ketteju in se ni mogla načuditi, ko vendar o kaki izgubi ključev sploh ni ničesar vedela. Tam so ji pa prijazno obrazložili, da so bili ključvi poslani iz Zagreba in da sem jih najbrže jaz izgubil. Na vsak način je žena spoznala ključve kot spadajoče k našemu stanovanju.

Tedaj je nastala nevihta. Žena je prihrumela domov in zahtevala pojasnilo, kaj sem delal v Zagrebu, ko sem ji bil izjavil da grem v Maribor in ji ob povratku na dolgo in široko pripovedoval o svojih strogo poslovnih dogodivščinah v Mariboru.«

»Gospoda«, je nadaljeval trgovec M., »moja pot v Zagreb ni bila baš poslovna in tako sem ostal svoji ženi dolžan odgovor. Kupil sem ji novo obleko, nove čevlje in klobuk, a vse to ni zadostovalo. Moral sem odriniti še drag kožuh. Potem je bil še le mir.«

Ponavljam, težke tisočake me je stala ta presneta tablica. A to ni dovolj: Vsak dan, ko sem odsoten, moram sedaj pisati ženi najmanj tri dopisnice. Večinoma pa me spremlja na mojih potovanjih.«

Ko sva z Milanom zapustila kavarno, je zavil v drugačno smer, nego sva bila prvotno namenjena. Vprašal sem ga:

»Oprosti, kam pa me pelješ?«

»Samo hip potrpi, da skočim še h Ketteju!«

»Sila ti je! Saj imaš dovolj ovratnic in klobukov doma.«

»Ne gre za to. Prosil bom le, naj napišejo tablico na moje ime. Sigurno je sigurno.«

Zimska idila

*Bombnik leta okrog hiše,
tank pa se od daleč skriva,
tla krvavi sneg pokriva,
smrtna burja zunaj piše.*

*Tam na fronti je vse živo,
udje, glave v zrak frčijo,
tiho v trušču tam slavijo
pamet zmešano, ušivo.*

*Spekulant pa iz sobane
radostno skoz okno gleda,
zunaj mrzaj je, glad in beda,
na skrivaj roke si mane.*

Ivan Rob.

Perpetuum mobile

Gospod: »Čemu pa pravzaprav drsate, lepa gospodična?«

Gospodična: »Da ostanem v formi!«

Gospod: »In zakaj morate ostati v formi?«

Gospodična: »Da lahko drsam!«

— Prekucije so po poročilih raznih radiooddajnih postaj. Namreč v vremenskih prilikah po vsej naši domovini.

— Naše ulice je oni dan pokrtil najidealnejši led. Niti najuspešnejši krotilci svojega ravnotežja si niso mogli kaj, da ne bi prišli v dotiko z materjo zemljo.

— Kljub raznim svarilom in kaznim po nekaterih pločnikih ni najti pepela. Tako se bo lahko zgodilo, da se bo kdo radi pomanjkanja pepela pobil do smrti in bo takorekoč radi pomanjkanja pepela postal prah in — pepel...

— Celo škatlo sukanca je hotel v neki mariborski trgovini nekdo suniti. Pa so ga pravočasno opazili in ga izročili očesu postave, ki ga je ošinilo s strupenim pogledom in spravilo na toplo. Tako je dotični uzumovič kljub temu, da nima sukanca, dobro — zašit...

— Skoro dva milijona litrov alkohola je pogoltnilo mariborsko grlo lansko leto. In to samo po javnih napajališčih. Koliko ga je šlo na zasebnih alkoholijadah, ni niti znano. Če v isti sapi pomislimo, da je ob vsej tej ogromni pijači zmeraj manj — jedače, je razumljivo, zakaj nekatere Mariborčane zadnje čase tako — razganja, da so postali tako glasni...

— Zadnjič je nekdo izvršil roparski napad celo na — beračico. Y...!

— Avtobusi se prevračajo poslednji čas kar na debelo in s potniki vred. Vlake ukinjajo, avtobusi se prevračajo, zasebni avtomobilisti so brez bencina; če je kdo še brez kolesa, kaj mu preostane drugega za prometno sredstvo, kot da vozi — barko?!

— Poštna dostava v mariborski okolici je postala jabolko razdora. Nekateri da ne prejema poštne pošiljke. Kolikokrat pa se zgodi, da kdo prejme recimo kak račun redno in točno, pa potem to poštno dostavo utaji. Težko je pač ustreči, tudi pošti: Če je dostava neredna, ni prav, če je pa redna, tudi ni prav. (Zlasti pri računih!)

— Tisti famozni lokal v kleti za gostilno »Pri roži« je splaval po vodi. Nič čudnega, saj je bil v — Splavarski ulici!...

D. Goflja:

Pesem o zalogah

Uvedli krušne karte so,
bo zanje kruhoborstvo,
a nad zalogami še zdaj
uvaja se nadzorstvo.

Nič več brezskrben, dobro skrit,
sladkor ne bo počival
in bele moke cel vagon
nič več ne bo se skrival.

Pod strehami praznosta naj
za zračne bo napade,
če še prebrskana bo klet,
— zaloga kam se vkrade?

Ne gre drugače, vtakneš jo
med staro brž — perilo,
pa zveš: nadzorstvo tudi bo
perilo pretaknilo...

Zbojiš se, pot ti že curlja,
pa po možganih riješ,
kje se nahaja varen kraj,
kam si zalogo skriješ?

Nazadnje skriješ jo v klavir,
med strune tja doneče,
pa zveš, da muzikalen je
nadzor — v klavir nos meče.

Prihaja vedno bližje čas
tega pregledovanja
in zdaj se ti dni in noči
samo o kaznih sanja.

O kaznih in o dejstvu tem,
da te nesreča težka
zadela bo, zaloga ker
bo šla potom zasežka...

In ko prestajaš zbog tega
vse muke in vse jade,
oddahneš se kar, če ti kdo
zalogo vso — pokrade...

Težko je res, če danes kdo
jo brez zaloge reže,
a ob zalogi, vidi se,
je čestokrat še — težje!

NA SODNIJI

»Obtoženi ste, da ste udarili natakara z nekim topim predmetom po glavi, ko je postregel. Kakšnega orožja ste se poslužili?«

»Z dunajskim zrezkom sem ga vsekali, gospod sodnik!«

PRIJATELJICI

»Krasen prstan si dobila,« pravi Milka Jožici, »le kaj bodo nevoščljivci rekli k temu?«

»Saj to sem hotela ravno tebe vprašati,« je odgovorila Joža.

ZGODOVINA

»Kdo je bil oče Ludovika XV.?«

»Ludovik XIV.«

»A oče Franca Jožefa I.?«

»Franc Jožef 0.«

IZ ŠOLSKEGA SVETA

Poročajo nam:

V današnjih težkih časih, ko so nekatere življenjske potrebščine na nakaznice, so se razna dijaška društva zedinila in v znak solidarnosti z gospodinjami poslala prosvetnemu ministrstvu posebno resolucijo, v kateri se zavzemajo, da bi po šolah vpeljali tudi enotne rade, seveda po možnosti le odlične...

V ŽENEVI

je bil sedež Društva narodov. S tem društvom je bil pa tak križ, da ni ostalo za njim v Ženevi nič drugega več kakor sedež mednarodnega Rdečega križa.

DOBRA TAŠČA

On: »Kaj bi rekla tvoja mama k najini zaroki?«

Ona: »Nič se ne boj. Še vsake moje zaroke je bila vesela.«

DIJAŠKA BALADA

(Prosto po Župančiču):

Tam na belem snegu je
črni vran zakrakal, —
tam dijak pri knjigi je
žalosten zaplakal.

»Oj, ne krakaj, črni vran,
grozno čez poljano!
Črni vran, ti kličeš cvek,
prišel bi prerano.«

Da zapela šiba bi
pesem k novi maši,
da bi sviral v orglice
kozam spet na paši?«

Ali kraka črni vran,
fant z učenjem speši —
ker profesor je dejal:
»To te cveka reši.«

Kraka, kraka črni vran:
»Nalogi domači
si smejal se — in sedaj
k tlom te dvojka tlači.«

Krik obupen — in dijak
nosi lice velo,
ker pri konferenci je
cvekov vjel krdelo —

(Iz cvekarske poezije)

Polikarp Zbadé †

STRATEG.

Majhen možic, ki je že dolgo stal na nekem vogalu, je stopil k stražniku in mu rekel: »Oprostite, jaz že več kot eno uro čakam na tem mestu ženo, pa je od nikoder ni. Ali bi mi ne hoteli reči, naj se odstranim?«

Položaj mojega položaja

1. II. 1941. Šolska naloga. Danilo Goflja.

Če f mojem najglobočjem notranjem Jazu premotrim zgoraj na svitlo dani globokoumni Naslov »Položaj mojega položaja«, mi ne zaostaja samo funkcioniranje mojega mladega srca, ne, še bolj mi zaostaja moje perol Kajti moje Pero je še mlado in idealistično in rado krasnoslovi, kakor z prekrasno slovensko terminologijo pravimo, kadar pišemo samo od sončnih žarkov, od Luninega soja in od drugih dišav. Tako je moje pero in zato mi kar zaostaja, ko mora sedaj pisati od »Položaja mojega položaja«, ker se mi zdi opisovanje take reči praf tak posel, kakor tisti, ki ga marajo opravljati tisti, ki praznijo greznice. Praf tako je tragičen in praf tako ni posebno duhovit!

Razen tega pa tudi nisem nobeni vojni tabor, da bi pisal od položaja mojega položaja drugače, kakor je res. Jaz sem vojni tabor samo f tolikor, f kolikor dobim dvakrat na leto šolski iskaz in me potem moj ljubljani roditelj s tiplomatično prekinitvijo odnošajef prisiliti f vojno stanje. Navadno je temu krif moj pravopis in se radi tega nič ne razburjam. To je pač naša tipična slovenska nota; namreč to, da nismo nikoli s nobenim pravopisom zadovoljni, kako bi potem pisal od položaja mojega položaja? Prafkar sem obelodanil, da nisem nobeni vojni tabor. Oni od položaja njihovega položaja vedno drugače pišejo, kot je res. Jaz tega ne morem, jaz moram pisati realistično, to se pravi, da ne morem pisati recimo od kvargeljna, da diši po fi-jolicah, ... Takšen je približno položaj mojega položaja in zato mi pero zaostaja.

Zato na kratko in tudi jedernato: Vsestranski položaj mojega položaja je jako zelo turoben in nezadovoljif. In to f fseh odnosih: do šole, do Rodbine, in do fsega drugega, kar me obdaja. Šolo sem bil že rahlo omenil f zvezi s mojim Pravopisom. Pa šola ni zmiraj merodajna: Ketteju in Cankarju je delala težave f slovenščini pa sta postala največja pisatelja, Šimenca je preganjala radi muzike, pa je postal junaški tenor in to ne samo radi Njegove junaške peršone, pokojnemu Čarugi pa so tam bili fčas rekli, da bo lahko z vstrajnostjo zelo visoko prišel, pa je res prišel na gavge. Šola je torej lahko zmotljiva, si

Položaj mojega položaja f rodbini je praf tako za nič. Ni zadosti, da moram nositi hlače, ki jih je že krestil moj stari oče in so jih nosili za njim moj oče, nato fseh mojih pet bratof in šele nato jaz osebnof Ne, zdaj ko so napočili živinske, oziroma živilske Nakaznice, nimam niti pravice do iste količine kruha ko naša stara mati, čepraf ga pojem najmanj trikrat toliko! Prosim!!

Vsem mujim lubim
Krajncem inu Slovenom
skuzi nih zestopnost mir, gnado
inu bulši modrust prosim

Koker je meni, kadar sem k vom prišel inu ta mir, gmah inu brumnost vidil inu zamerkal to muje srce v nederjah v vseh žlaht vesejlu poskakovalu oli šprintalu, toku se je muja duša v eno černo žalost, revu inu martro oblejkla, kir sem jest spoznal, de je ta vaša dežela, suseb ta Kranjska, ena smerdejča mlaka oli luža ratala.

V ta isti mlaki oli luži pak Antikrišt te žleht Kranjnce inu krščeni-ke v suje štrike luvi inu nim hoče nih vero inu vejst vzejti. Obtuf on le tim, kir se nemu podado, malikujo, vso lotrijo, hudubo dopernašajo, velike žakle z denarmi, tu je, to čast, oblast, blagu, mir inu te bajte v varniših krajih oblubla, ponuja inu daje.

Inu to Antikrištovu blagu le-ti norski inu ferdamani krščeni-ki za nerbulši inu nerpridniši šac drže inu za volo nih smrdejčiga trebuha brez vsiga rezmisljena v nega fuglovž ferče.

Ti pak, lubi krščeni-ki, imaš sujo vejst imer inu vselej visoku šacati inu obtuf zemerhati, de nekar le samuč ti brumni inu zestopni krščeni-ki, temuč tudi ti modri ajdi so sujo vejst visoku šacali, se za volo nje stritali inu prepirali,

Prov, lipu inu nucnu je vojskuvane za volo vejsti, oli ti, lubi krščeni-ki imaš drugači vojskuvane pelati koker leti krajnski hlapčiči, kir čestu z beticami, z rantami, s koli inu

kamenem vmej seboi odpuske dile. Od tacih odpustkov inu žegnanev je dobru deleč biti.

Te iste pak, kir je nih vejst z enim arnožom inu pancermem oblejčena oli kateri njo zo volo hudičovih mekin prodajo, te iste bode zludi v enim lonci oli piskri kuhal. Amen.

Izvoleni krščeni-ki! Imaš, hvala malarju, muj pild zdej namalan. Ne moti se pak, ako bode lih mnogi na ta muj pild mrdal inu se obrezal: eden nos, drugi žnoble oli šobo, tretji brado, četrti ne vem sam kaj si grajal. Zakaj hudičova natura je, da ne more obeno delo prez tadla pustiti inu navada je per ludeh, de znajo buli opravlati koker popravlajati.

Vaš Primož Truber.

POKUSIMO ENKRAT NAROB!

Ko smo bili življenja najbolj žejni in imeli najmanj denarja, smo modrovali, da je na svetu zelo narobe, da začenja uradnik z najmanjšo plačo, čim starejši pa postaja, dobiva vedno več, ko ima vendar z leti vedno manj potreb. Zato bi bilo edino prav, da se v mladosti začenja z najvišjo plačo, ki se potem z leti postopoma zmanjšuje. Pa tudi sicer bi bilo dobro postaviti uradniško lestvo enkrat na glavo. Ali bi ne bilo človeški naravi bolj prikladno, da začneš na pr. kot profesor na gimnaziji, nato pa stopaš lepo navzdol na meščansko, potem na osnovno šolo in ko postaneš norčav starrec, boš ravno gođen za otroški vrtec.

OH, TE TAŠČE.

Po neki pomoči so časniki prinesli vest, da je umrla Kunčevemu Dolfu tašča, gospa Anastazija. Gospa Anastazija pa je bila še takrat zdrava in živa. Ko se je zadeva pojasnila, je gospa Anastazija vprašala Dolfa, če je dobil na vest o njeni smrti kaj dosti sožalnih pisem.

»Da, mati, a šele potem, ko se je zvedelo, da nisi umrla.«

O, BREZSKRBNNA MLADOST!

Sinko: »Očka, daj mi, prosim, svojo krušno karto, da bom šel z njo v kino.«

O škodljivosti blaginje

Rad bi, o Slovenci, da bi prisluhnili tem mojim besedam, ker vam govorim iz svoje izkušnje, takorekoč kot mučenec svojega spoznanja in prepričanja. Ne govorim vam kot učenjak, ki iz mnogoterih knjig zbira podatke in dela zaključke, o katerih bi lahko dejali, da so daleč od življenja, prav tako, kakor sta si daleč ... in slovenski kmet. To, kar vam bom zdaj povedal, o Slovenci, je samo neznatna epizoda mojega življenja, vendar pa ima toliko splošnega in poučnega v sebi, da iz nje potegnemo sklep: blaginja škoduje.

Moje življenje, o Slovenci, ni, da bi ga stavil za vzgled vam, ki slovite daleč preko luže kot miren in marljiv narod.

Marsikatero napako sem srečal na svojega življenja poti in ker se mi je zasmilila, sem jo vzel s seboj. Ne, moje življenje ni za vas, ki ste korektni, natančni in vztrajni.

Ne dvomim pa, da sem se uprav v tem odlomku svojega življenja izkazal kot Slovenca in ima torej ta epizoda slovenski značaj.

Čeprav so mi rojenice pele spodbudne in mnogo obetajoče pesmi, sem se vendar zgodaj seznanil z revščino in v njej krepil svoje telo in svojega duha. Moje telo, o Slovenci, je postalo fakir in z veštrnim duhom in nasmejano dušo sem mu vsak večer postiljal na žeblih, črepinjah in trnju. Tako je z leti postalo moje telo nadvse odporno in mirno lahko rečem, da bi vse egiptovske nadloge ne mogle omajati njegove odpornosti. Pri vsem tem pa se je duh obdal z visoko moralo, duša pa je zaplavala v stratosfero idej in od tam veselo pozdravljala svoje telo.

Tako sem imel na primer še pred kratkim temperirano hladno sobo. Voda v umivalniku je zmrznila, jaz ne. S tem bodi dokazano, da kri ni voda. Dalje sem imel navado, da sem prebavil vse, pa če je bilo tega še tako malo. Vzdržal sem v najhujšem mrazu poletno oblečen. Zdravje odlično, o ozehlinah ali prehladih niti govora, subjektivno razpoloženje sijajno.

Zdaj pa o Slovenci, imam zakurjeno sobo, toda, gorje mi. Bolan sem. Hripa me davi že teden dni. Vsak dan popijem tri litre vročega čaja. Tudi zdravila jemljem. Mnogo zdravil. Včeraj je bil zdravnik pri meni. Tožil sem mu o zaprtju, da čutim neznosne bolečine v želodcu in strahovito zbadanje v bokih. Bil je zelo ljubezniv z mano in mi vse pojasnil. Hripa da nekoliko popušča, je dejal, vendar pa da so nastopile komplikacije v jetrih. Da je zaprtje posledica obilice močnega čaja, je dejal, da pa se temu s klistirko prav lahko v okom pride, je dejal in se takoj lotil dela. Bil je z mano zelo ljubezniv. Zatrjeval mi je, da bo vse opravil brez bolečin. Šlo je sijajno, škoda le, da se dejanski stan ni notel ravnati po njegovih besedah.

»Ali ste kdaj v življenju uživali zdravila?»

»Nekaj malega že! V mladosti sem večkrat dobil ricinus in česen zoper gliste.

Pozneje sem z rumom pregnal »špansko«, zdaj pa jemljem tu pa tam sodo-bikarbono.«

Da je to zelo slabo, je dejal zdravnik, ker radi tega moj želodec ni varen zdravil in da je najbrž pokvarjen. Da pa to ni taka tragedija, ker ga lahko takoj sčisti. Bil je zelo ljubezniv! Da bo opravil brez bolečin, je dejal. Le zakaj se nobena stvar ne ravna po zdravnikovih besedah! Videl sem ves sončni sistem pa tudi vsak posamezni planet z lunami vred.

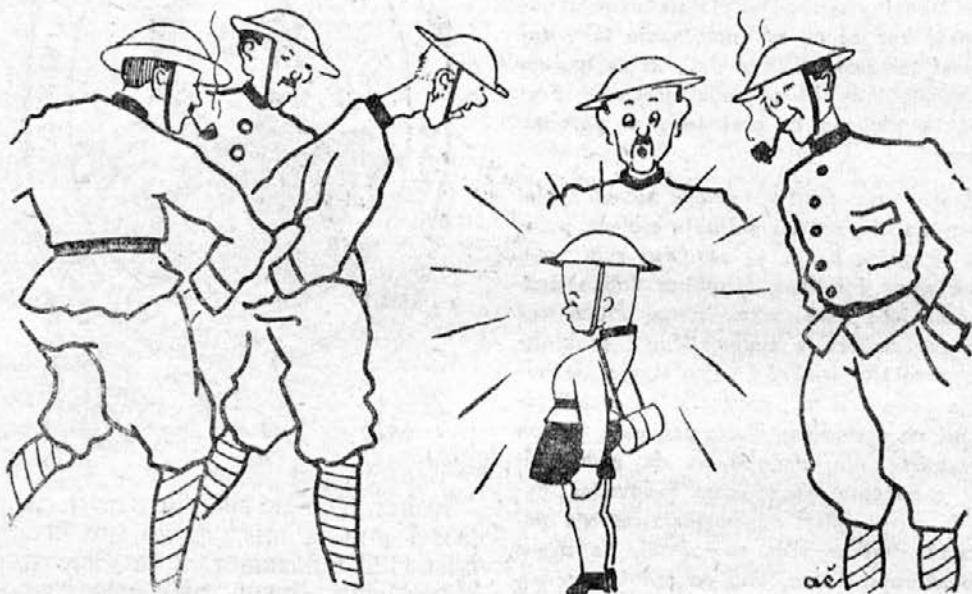
Po tem slovesnem obredu se je začel zdravnik poslavljati. Bil je zelo ljubezniv.

Njegova ljubeznivost je znesla petsto dinarjev, in to summa summarum.

Zdaj nisem več doma, o Slovenci! Odpejali so me na živčni oddelek. Da so mi komplikacije v glavo vdarile, so mi dejali. Ležim in sem popolnoma apatičen. Bereim ... revijo »Boj spremembam«. Za svojo osebo sem proti vsakršni spremembi. Moje telo je ne prenese več. Zmotil sem se, ko sem dejal, da je moje telo utrjeno. Figol Blaginje ne prenese.

van Rob.

ENAS FRONTE

Poveljnik: »Kaj pa dela ta-le malček v vojski?«

Vojak: »Fenomen je v seštevanju, pa so nam ga poslali za — števca.«

SLOVENSKI NOSTRADAMUS

Oče čita časnik, sinček pa se uči pesmi na pamet:

»Polnočni zvon z visokih lin
krepko zaklenkal je!
Potihnil glas je violin,
strundr odbrenkal je!

Plesišča in gledišča se
povsod zapirajo ...«

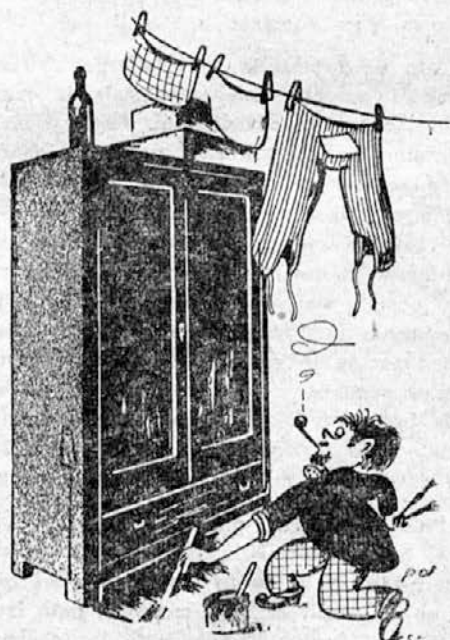
Oče globoko vzdihne in zamrmra:
»Presneto, Gregorčič je bil pravi
Nostradamus! Pred tridesetimi leti
je umrl, pa je že vedel za novo uredbo
o policijski uri.«

DOMAČA POLITIKA

Pri Korenovih je vik in krik. Pretepajo se, da je grdo: stara dva in oba sinova ter hčerka s svojimi ženami oz. možem. Udarci lete vseprek.

Stari oče čita časnik v kotu in je pri miru. Vajen je takih obračunavanj. Ko pa hrušč le ne poneha, se oglasi: »Dajte že mir! Saj nismo v ...

Slikar — pleskar

Slikar Trezen si prebarval
je omaro in kredenco,
kot umetnik pa na podu
s čopičem potegne — senco.

Celjski obrazi

Čevljar marsikateri bil je slaven: Hans Sachs je z verzi šival mesto z dreto, in Jakob Böhm zabil v podplat in peto premnog izrek je moder in zabaven.

Ta zgled iz zgodovine je mikaven. Zato možakar naš že dan in leto politiko visoko vganja vneto in tudi malo slabo kletal zraven.

Oj, Shimmy-Schuster, pusti to omamo, posveti raje svojemu se stani, politiko med staro šaro deni,

kopita, šila, kneftre se okleni! Ubogaj me! Saj šoštarjev Celjani v politiki že kar dovolj imamo.

Mikula Letič.

I. SMUČARSKI IZLET

se je izpremenil v — majniški izlet. Smučarji so marljivo nabirali trobentice in zvončke. Meseca maja nameravajo slovenski smučarji spet priti v Celje na pomladanski izlet in upajo, da bo tedaj dovolj snega za smuko.

Mikula Letič:

Tenor

Zelo ljubim petje, zato pristrčno sovražim tenorje. Če hočeš peti, navadno manjka tenor. Če pa je pri roki, nima glasu. Če ima glas, nima sluha. Če ima glas in sluh, se da prositi bolj nego davkar za odpis davka. Če pa ima glas in sluh in rad poje, potem je tako malo prevdaren, da ne ve, kdaj bi nehal. Kakor

pri glasu je tenor povsod v višini bolj na tenko vstvarjen.

Simpatična stara dama je nekoč praznovala svoj 70. rojstni dan. Moja družba je sestavila mal pevski zbor, kupili smo cvetje in šli smo čestitat. Z nami je bil tenor Miško. Prijazno smo bili sprejeti in kmalu smo sedeli v razigranem krogu.

Nagnil sem se k tenorju Mišku, ki je sedel poleg mene:

»Poslušaj, Miško, zdaj bom rekel par besed na čast slavljenki in ko končam, boš ti intoniral »Kol'kor kapljic, tol'ko let«. Ampak pazi, da ti ne zdrkne druga kitica »Naj bo stara al' pa mlada«. Veš, da je stara dama skrajno občutljiva in bi se lahko užalila. Ali si me razumel?»

»Nič se ne boj, Mikula. Bom že ubral kaj drugega.«

Vse je šlo po sreči. Ko sem končal svoj nagovor, je Miško lepo ubral »Kol'kor kapljic, tol'ko let«. Pogledal sem ga ostro, da ne bi pozabil mojih besed. Miško je dobrohotno pokimal in nadaljeval s srebrno čistim tenorjem:

»Mladi punc prstan zlat, stari babi štrik za vrat!«

ODGOVOR.

Sodnik: »Zakaj ne živite s svojo ženo?«
Obtoženi: »Prosim vas, kako naj živim z njo, ko me pa vedno zapirate?«

Izpod Karavank

OGLAS

Inženir, ki se razume na eksplozive, lahko zasluži veliko nagrado. Potuhtati mora »bombo na gumb«. Vsi poizkusi v tej smeri so se do zdaj izjalovili. Ker je pa začetek že storjen in je v pionirska dela bilo vloženega precej truda, je že zaradi slovenskega kredita potrebno, da se delo dokonča. Slovencem bo prineslo obilo slave in denarja. Saj danes tudi bombe, ki niso na gumb, gredo v denar. Interesenti naj se zglase pri merodajnih krogih na Jesenicah ali v Radovljici.

DA SE NE POZABI

Kovinar Lojze je na sestankih strokovne organizacije rad vzpodbujal svoje tovariše in jih tudi grajal, če je bilo treba. Imel je pa navado, da se je včasih po hrbtu ali pa še nižje popraskal. In sicer kar med govorom. Nekoč se je praskal delj časa in govoril: »Če bomo tako delali, ne bomo nikamor prišli.«

Iz Ormoža

KAVARNA »PRI RDEČI STRELI«

je pred kratkim nehala obratovati baže radi pomanjkanja gostov. Ljudje se vprašujejo, če bo enaka usoda zadela tudi kino.

Iz Kranja

ČRNA LUKNJA V ČRNO SKALO

Zvrtali kar v črno skalo bomo naše zaklonišče, morda bo takrat gotovo kakor slavno kopališče, morda radi vrlih Kranjcev vojna nas še ne obišče...

DEMANTI

Zares ni res, da sta se ponudila kranjska publicista in bivša urednika bivših listov gg. Colnar in ing. Fugina, da bi urejevala »Gorenjca« in ga spremenila v dnevnik. Prav res je pa res, da lastništvo »Gorenjca« razpisuje mesto urednika.

ZA PREDPUST

sta pripravljene dve veseloigri:

TEKMA. V tej igri skozi tri dejanja rešujejo vprašanje, kdo je resničen prijatelj čevljarskih pomočnikov.

SREČA JE OPOTEČA. V tej igri so zlasti privlačni kupleti na refren:

»Oj, predragi, ljubi Nace, rešil nisi se iz pace.«

Iz Ptuja

DRAMSKO DRUŠTVO

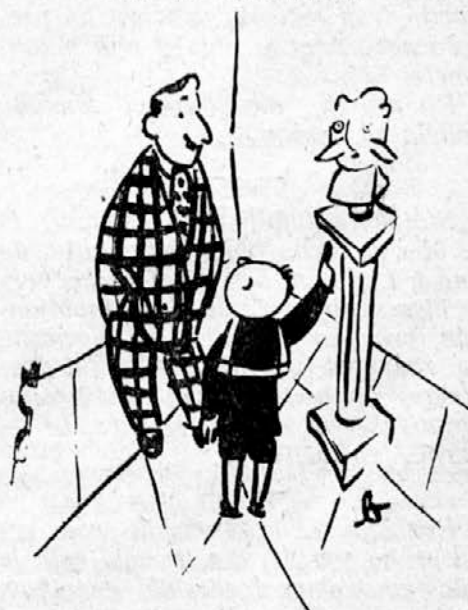
je začelo z nabiralno akcijo. Hudo mušneži trdijo, da je tvorila uvod v akcijo predstava komedije »Na ledeni plošči« in da je veljal S. O. S. zavedni ptujski javnosti.

Iz Kamnika

NAŠA MEŠČANSKA ŠOLA

je dobila v dar večjo zbirko kamnov. Nič čudnega, saj smo v — Kamniku. Pravijo, da pričakuje sedaj meščanska šola v Senovem večjo količino — sena.

MU NI POVEDAL

Sinko: »Papa, zakaj pa mi nisi nikoli povedal, da je bil moj dedek brez-nog?«

Ljubljansko življenje

Dopisnik Cene

Uspeh sodobne fotografije je ogromen. V Ljubljani slikajo vse od kraja: sprevide, poroke, krste in — pogrebe. Pri slednjih so dobili naši Leica-fotografi že pravo manijo, kajti čim bolj so svojci pokojnika užaloščeni, s tem večjim veseljem jih slikajo. Pri tem se prav čudno motovili, počepajo, stopajo na prste in plezajo po spomenikih. Morda dobimo na Žalah v kratkem paviljonček Sv. Fotoricija, v katerem bo temnica za razvijanje filmov? Na ta način bi dobili užaloščeni svojci račun in slike kar na licu mesta...

Po montaži prometnega soda pred ljubljansko pošto, je prispelo mnogo protestnih brzejavk iz Trnovega. Trnovčani si namreč laste avtorsko pravico za zeljne kadi, vsled tega bodo zahtevali odškodnino za ljubljanski prometni plagijat...

Po toaletah sodeč, ki smo jih videli na medicinskem plesu, sodimo, da je število obolenj v letošnjem letu zelo naraslo.

V osmrtnicah ljudje često nevede in nehote nudijo zabavo čitateljem listov. V enem opazimo navadno reklamo za uspevajoče podjetje v drugem zopet kaj drugega. Poglejmo še tretjega, ki je bil nedavno objavljen v neki zahvali: Slednjič se zahvaljujem g. N. I. za poslovitni govorček pri grobu in za razvedrilno družabnost na sedminah, *iiiiiiiiiiii* *iiiiiiiiiiii* *iiiiiiiiiiii* Zahvaljen bodi tudi g. Dr. B. ki je točno ugotovil komplikacijo treh bolezni, opozoril na pretečo nevarnost in ublažil mili materi smrtni boj.

Pa pravijo, da Slovenci nimamo smisla za humor...

Statistika ljubljanskih društev, ki je bila nedavno objavljena, kaže, da ima v Ljubljani že skoraj vsaka večja hiša svoje društvo. Vsak Ljubljančan, posebno pa oni, ki so poročeni, so radi pri več društvih. To društveno življenje zanaša v naše spokojno mesto mnoge prepire in — vzroke za ločitve...

Pozabljenost ljubljanskih srajc sega preko 100.000 din. Pozabljenih je bilo mnogo profesorskih dežnikov, palic — da celo radio aparati so med njimi. Slednjih ni baš težko pozabiti ob sedanjih kislih programih.

Drug za drugim

Kaj to znači, Kralj Francè,
da ti vsa umetnost mrè?
Lani prvi, letos drugi
kip Tvoj že počiva v — trugi...

PREHITRO VESELJE

Hanibal pride ponoči domov in reče ženi:

»Urška moja zlata...«

In Urški se zjasni obraz: »Že deset let mi nisi tega rekel...«

»Pusti me, da povem do konca,« odvrne Hanibal, »moja zlata ura je izginila.«

Če...

Zvonko in Mira sedita v operi. Mira se topi v občudovanju: »Kako krasno poje bariton!«

»Saj to vendar ni nič posebnega,« se oglasi Zvonko. »Če bi jaz imel njegov glas, bi tudi prav tako pel!«

DOBESEDNO RAZUMEL

Učitelj: »Pepček, povej, kaj služi človeku kot hrana?«

Pepček: »Meso, mast, zelenjava, beton...«

Učitelj: »Beton? Kdo ti pa je to povedal?«

Pepček: »Oče je rekel, da je koruzni kruh beton.«

S prihodnjo številko

pričnemo priobčati na

zadnji strani program

ljubljskih premiernih

kinematografov.

DOBRA ŽENA.

Krlepov Tomaž potoži svojemu sosedu: »Veš, prijatelj, moja žena je naravnost neznosna.«

Soseed: »Zakaj ji pa ne pokažeš zob?«

Tomaž: »Nekoč sem jih ji pokazal, pa sem od tedaj brez njih.«

UGLEDEN GOST.

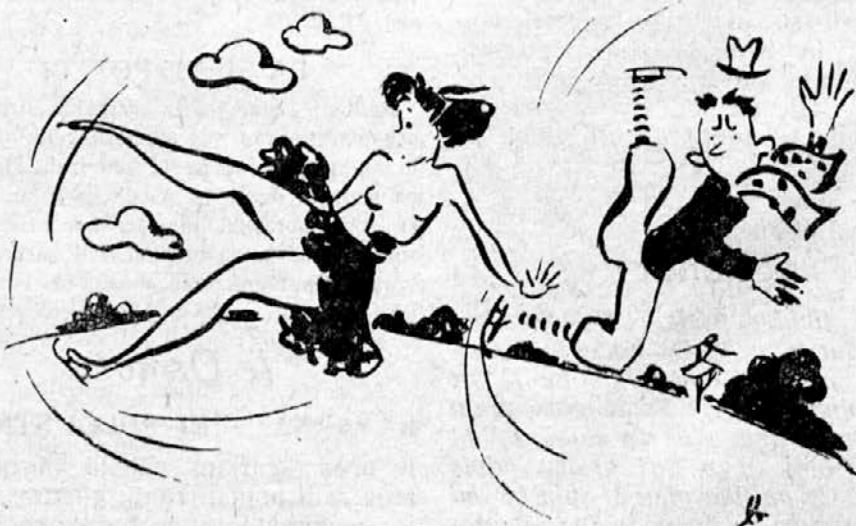
— Ti prihajaš iz kavarne?

— Da, spil sem belo kavo.

— A kaj si vzel zraven kave?

— Srebrno žlico.

Na ledu

Damica: »Gospod Ernest, podajte mi, prosim, hitro roko!«

Nove takse v Prlekiji

Ivan Rob:

Prleki smo van ne samo tak, kak bi si gdo štundira. Vsakši den kaj novega naštimlemo; künštinih lüdi, ker se brigajo, ka hec ne vmerje no nan senzacije ne sfalijo, mamo na kile no bi je lahko izvožali.

Takšni so dnešji dnevi, ka mora biti ta na vsakšn cegle kolek no morete tüdi za vsakšni drugi hec pločati takse. Tega smo koleka ne treba. Prinasa pa smo künštini, kak se že navadili, ka se nan čüdnö vidi, gda sen van že pred poveda no smo znajšli nove takse, kere so že, no še bolj bojo, gda do je posodik vpelali, ogromno veke važnosti za celo lbleno Prlekijo, kaj se tiče šparanja podplatov no moralične plati našega lüdstva. Za keko stopinj de ali hušši drenk pred nebeškim prikltom, če do toto takso, kero smo v Prlekiji izumili?, prnesli tüdi prek meje...

Celi špajs pa je toti: V toten tjedni, gda van to spisüvlen, smo meli no še mamo gostüvanje. Gostje so že prišli v cerkef, — tetice... no drugö Radion-osebje naše generalne oddajne stanice že pol vüre pred, samo gospoda smo še čakali, ka bi nan novi por zvezali. Čakali so gostüvajščaki, čaka je mežnar z meništrantom, čakala je »publika« — no smo vsi vküper gospoda le pričakali. Gda gospod pridejo, pa pozovejo ženina k sebi na raport. Zvedli so negi, ka pre mislijo na gostüvaji meti tüdi mužikante, ka bi se gostüvajščaki tüdi malo zasükali. Gospod pa so goreči no pač skrbijo za farane, pa so tüdi gostje farani no jih gospod ne smejo püstiti plesati, ka bi se kaj zgodilo eli se keremi pospelo. Tak so dali ženini ultimatum: Če če, da do ga zdali no žegnali, jin more sveto obečati, ka na gostüvaji nede plesa ne muzike. Gospod pa so tüdi nejeverni kak sv. Tomaš, pa so jemi ne vervali, na moško reč. Založiti jin je moğa dvesto dinarov v penezih.... Gda sta to zrihtala pa sta šla pred oltar k snehi no se je zdovaje začelo.

Na konci pa se je stvar malo zasükala. Ženih je ne hteja plačati vseh stroškov za zdovaje. Reka je, ka več nema, ka si naj gospod od ovih dvesto dinarov vkraj vzemejo, keko še fali. Gospod so ga prjeli, ka bi vseglüh lahko ploča, da je moderno oblečeni; vsvküper pa je ne pomagalo no se jin je zmaza. Vse je že kozalo, ka taksa nede obvelola. te pa gospod razložijo vse paragrafe, s kerih je vün vidno, ka do na gostüvaje poslali kontrolo, no se ženih naj pasko ma, če de ga dobila, ka je ne drža, kaj je obeča...

Tak vidite, ka smo v Prlekiji prvi pogrüntali takso, keroj niti v Ameriki vena nimajo glihe, ka od Prekmürja niti ne gučin. Ceta Prlekija je ponosna, ka so g'lih pr nas tak künštini lüdjje zreli grotali. Samo to smo še radovedni, gdo de se s totimi taksama tola: več se jih je zglosilo, kerih provijo, ka je ne prav, ka bi vse samo pri enoj numeri ostali. Tüdi Rudofova Lojzka,

Štirje stezosledci

XVII.

*Kar želeli so, je uspelo.
Voz posedejo veselo,
nova pesem gre čez plan,
nova radost v beli dan.*

XVIII.

*Se izanska mrka duša
se nasmehniti poskuša,
radostno zapoje bič,
dirja čez polje konjič.*

XIX.

*Spravi jih pod Krim Izanec,
tam začne se hudi klanec,
huda hoja, sirma pot,
Pavél s čela briše pot.*

XX.

*Vrhu klanca, tam na travi
družba naša se ustavi.
Glej, krepča se mlada kri,
kruh enotni ji diši.*

(Nadaljevanje pa sledi.)

kera so že negda celo faro na glos sprovičili s tem, ka so korte šlogali no coprali, bi rodi en tal. Provijo, ka so jih dozđaj posodik proč rivali no se več nedo dzdaj dali. Če ne, pa de pa prišla jihova vüra, nedo coprali pa mešali, ka do pre po celi pürgi rde naredli. Še več bi van odjih pa od tega napisa, pa ne vtegnen. Šaj veté, kaj

je gostüvajel Nemren se dugo zamüčiti.

Záj se še mamo na gostüvaji lüšno no dobro, samo žmetno čakamo na kontrolo. Lepo smo si vse preštundirali no zmislili, kak bomo kontrolo sprejeli. Mo še pač tüdi mi eno takso zmislili no jo kontrolori eli kontrolorki na polož, kera je že od negda razpočena, toplišno natakserali...

(Razg) - rajanje v ljubljanski emonski kleti

V emonski kleti pleše mladina nekakšen »step«-ples«, ki spravlja solidne plesalce v skrajno smrtno nevarnost.

Naš kolporter: »No, če to ni nekaj za v 'Toti list', pa tudi nič nočem!!«

Sličke iz bližnje prihodnosti.

»Priatelj, zakaj si tako obupan?«
»Nekdo mi je ukradel denarnico.«
»Ali si imel mnogo denarja v njej?«

»Ah, kaj denar, — krušna karta je šla po gobe.«

»Če ne verjameš, pa se pojdiva stavit.«

»Dobro! Za kaj?«

»Za štiri odrezke s krušne karte.«

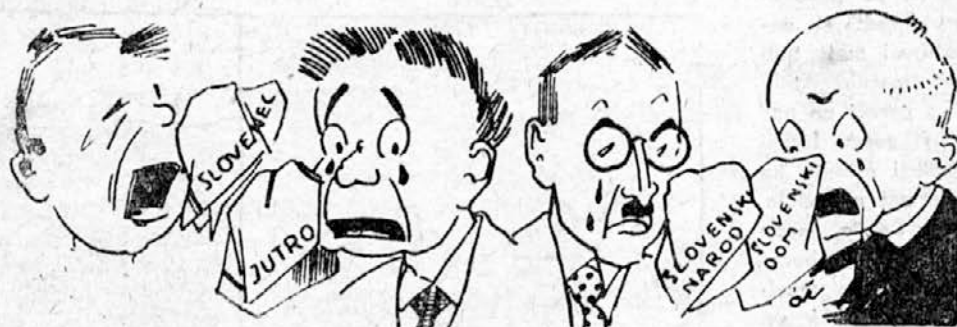
Učitelj: »Janezek, kaj pomeni pregovor: Iz te moke ne bo kruha?«

Janezek: »To pomeni, da ne morem kupiti kruha, če vzamem moko na krušno karto.«

ŠPORTNA VEST

Z Gorenjskega smo izvedeli, da je te dni neka Mariborčanka postavila na smučarskih tekmah svetovni rekord v — hrbtnem stilu.

Cestitamo!

Tužnim srcem javljamo občinstvu pretresljivo vest, da so se za večno preselili na drugi svet naši **d r a g i**

Oglasi

Ljubljanskih premiernih kinematografov Matke, Sloge in Unlona

Njih nenadna, prezgodnja smrt pomeni za nas nenadomestljivo izgubo. Vence hvaležno odklanjamo, prosimo pa tihega sožalja.

Zalujoči ostali